

Warszawa, dnia 14 grudnia 2022 r.

Sygn. akt KR III R 73/22

DECYZJA nr KR III R 73/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Bartłomiej Opaliński, Wiktor Klimiuk, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński,
Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2022 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy
w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 664/GK/DW/2015 z dnia 1 grudnia 2015
r., ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do zabudowanej nieruchomości położonej
w Warszawie przy ul. Bagatela 14, oznaczonej jako działka ewidencyjna nr w obrębie :
 , o powierzchni m², dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie
prowadzi księgę wieczystą nr , dawne oznaczenie wykazem hipotecznym
nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Skarbu Państwa reprezentowanego przez
Wojewodę Mazowieckiego, Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, B B

D S -W , E W -B , C F , E
D , D T , M M , R N

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017
r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych
dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r.
poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14

czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000; dalej: k.p.a.) oraz w związku z art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 276; dalej: dekret warszawski) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 grudnia 2015 r. nr 664/GK/DW/2015 w całości.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 i 2 w zw. z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowiła w dniu 26 października 2022 r. wszcząć z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 664/GK/DW/2015 z dnia 1 grudnia 2015 r., ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do zabudowanej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bagatela 14, oznaczonej jako działka ewidencyjna nr [redacted] w obrębie [redacted], o powierzchni [redacted] m², dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr [redacted]. [redacted] dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr [redacted], z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę Mazowieckiego, Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, B [redacted] B [redacted], D [redacted] S [redacted] -W [redacted], E W [redacted] -B [redacted], C [redacted] F [redacted], E D [redacted], D [redacted] T [redacted], M M [redacted], R [redacted] N [redacted]

Postanowieniem z dnia 26 października 2022 r., Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowiła zawiadomić właściwe organy administracji publicznej oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Zawiadomieniem z dnia 26 października 2022 r., Przewodniczący Komisji zawiadomił strony o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 664/GK/DW/2015 z dnia 1 grudnia 2015 r.

Postanowieniem z dnia 26 października 2022 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady przy Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 664/GK/DW/2015 z dnia 1 grudnia 2015 r., ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do zabudowanej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bagatela 14, oznaczonej jako działka ewidencyjna nr [redacted] w obrębie [redacted] o powierzchni [redacted] m², dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr [redacted], dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr [redacted]

Powyższe postanowienia i zawiadomienie zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 8 listopada 2022 r.

Pismami z dnia 7 listopada 2022 r. zawiadomiono Prezydenta m.st. Warszawy, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie oraz Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu o wszczęciu przez Komisję postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bagateli 14, w trybie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Postanowieniem z dnia 26 października 2022 r. Komisja postanowiła zabezpieczyć postępowanie rozpoznawcze prowadzone przed Komisją do spraw reprivatyzacji w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Bagatela 14 poprzez nakazanie wpisu w księdze wieczystej nr [redacted] prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie X Wydział Ksiąg Wieczystych, zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości.

Powyższe postanowienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 8 listopada 2022 r.

W dniu 23 listopada 2022 r. Komisja zawiadomiła strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Bagatela 14, sygn. akt KR III R 73/22, dotyczącej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 grudnia 2015 r. i poinformowała, że w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia strona ma prawo wypowiedzieć się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strony

zostały pouczone, iż powyższe zawiadomienie uznaje się za skutecznie doręczone po upływie 7 dni od daty ogłoszenia. Zawiadomienie ogłoszono w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 24 listopada 2022 r.

W dniu 12 grudnia 2022 r. Społeczna Rada wydała opinię nr 62/2022, w której wskazała, iż należy stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 grudnia 2015 r. nr 664/GK/DW/2015 i wyeliminować ją z obrotu prawnego. Społeczna Rada wskazała, że Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję na rzecz osób, którym nie przysługiwał przymiot stron, zatem rozstrzygnięcie było sprzeczne z treścią art. 7 ust. 1 Dekretu. Beneficjentami decyzji zostały osoby, które prawa do tej nieruchomości nabyły na podstawie umów cywilnoprawnych – sprzedaży i darowizny.

Społeczna Rada wskazała nadto, iż decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 grudnia 2015 r. prowadziła do uszczuplenia majątku publicznego, co należy uznać za rażąco sprzeczne z interesem społecznym.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości

1.1. Nieruchomość warszawska położona przy ul. Bagatela 14, oznaczona dawnym numerem hip. , obecnie opisana jest w ewidencji gruntów jako nieruchomość obejmująca: zabudowaną działkę nr z obrębu o pow. m², dla której prowadzona jest księga wieczysta nr

1.2. Przedmiotowa nieruchomość jest zabudowana siedmiokondygnacyjnym budynkiem, wybudowanym w 1911 r., stanowiącym odrębną od gruntu nieruchomość, będącą przedmiotem własności następców prawnych dawnych współwłaścicieli.

1.3. Aktualnie dla nieruchomości położonej przy ulicy Bagatela 14 obowiązuje plan zagospodarowania przestrzennego Rejonu Placu Unii Lubelskiej – część północna - uchwała nr LIV/1534/2013 z dnia 18 kwietnia 2013 r. (Dz. Urz. Woj. Mazowieckiego z dnia 17 czerwca 2013 r., poz. 6787. Teren ten oznaczony jest symbolem E8.UA z przeznaczeniem – podstawowe: administracja publiczna, dopuszczalne: administracji, biur, finansów kultury.

2. Pierwotni właściciele nieruchomości

2.1. Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia 1949 r. tytuł własności nieruchomości znajdującej się przy ul. Bagatela 14 w Warszawie uregulowany był jawnym wpisem na imię W. S. z B. I-o voto R., II-o voto S. co do części, S. z H. K. co do części i I. z H. G. co do części.

3. Następcy prawni pierwotnych właścicieli nieruchomości

3.1. Postanowieniem z 1995 r. w sprawie Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie stwierdził, że spadek po W. S. z B. R. nabyli A. R. i D. S. – W. po każdej z nich.

Postanowieniem z dnia 2004 r. w sprawie Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie stwierdził, że spadek po A. R. nabyli: I. W. oraz D. T. i E. D. po każdej z nich.

Na podstawie aktu poświadczenia dziedziczenia z dnia 2013 r. (akt notarialny rep.) spadek po I. W. nabyły C. F. i B. J. po każdej z nich.

3.2. Postanowieniem z dnia 1955 r. w sprawie Sąd Powiatowy w Kaliszu stwierdził, że spadek po I. z H. G. nabyli: St. K. w części, W. I. w części, J. S. w części, J. N. w części i J. Ni. w części.

Postanowieniem z dnia 1959 r. w sprawie Sąd Powiatowy dla m. Łodzi w Łodzi stwierdził, że spadek po J. N. nabył w całości J. N.

Postanowieniem z dnia 1990 r. w sprawie Sąd Rejonowy w Kaliszu stwierdził, że spadek po W. I. nabyła w całości J. S. W tym samym postanowieniu Sąd Rejonowy stwierdził również, że spadek po J. S. nabył w całości J. N.

Postanowieniem z dnia 1995 r. w sprawie Sąd Rejonowy w Łodzi stwierdził, że spadek po J. N. nabyli B. i N. i B. B. po każdej z nich.

Postanowieniem z dnia 1997 r. w sprawie Sąd Rejonowy w Łodzi stwierdził, że spadek po B. N. nabyła w całości B. B.

3.3. Postanowieniem z dnia 1990 r. w sprawie Sąd Rejonowy w Łodzi stwierdził, że spadek po S. z H. K. nabył w całości S. A. K.

Postanowieniem z dnia 2006 r. w sprawie Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził, że spadek po S. A. K. nabyli M. K. i M. K. po każde z nich.

4. Ogłoszenie o objęciu gruntu położonego w Warszawie przy ul. Bagatela 14 w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy

4.1. W Dzienniku Urzędowym nr Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, z dnia 1948 r. dokonano ogłoszenia o objęciu gruntów w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez gminę m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 6, poz. 45), w którym wskazano, iż Gmina m.st. Warszawy obejmuje w posiadanie m.in. nieruchomość położoną przy ul. Bagatela, oznaczoną numerem hipotecznym stanowiącą dotychczas własność obywateli W. z B. S. z H. K., I. z H. G.

4.2. Obejmowanie gruntów w posiadanie następowało na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 7 kwietnia 1946 r. w sprawie obejmowania gruntów w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy. Zgodnie z powyższą regulacją datą objęcia w posiadanie gruntu był dzień dokonania ogłoszenia o sporządzonym protokole oględzin w organie urzędowym Zarządu Miejskiego. W niniejszej sprawie ogłoszenie to ukazało się w dniu 1948 r.

Podnieść jednak należy, iż objęcie przedmiotowej nieruchomości w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawa nastąpiło dopiero w dniu 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, bowiem w okresie od 1948 r. do dnia 1948 r. organ administracyjny nie dopełnił obowiązku indywidualnego zawiadomienia właściciela o przystąpieniu do objęcia gruntu w posiadanie.

4.3. Termin na złożenie wniosku dekretowego upływał zatem w dniu 1949 r.

5. Umowy darowizn i sprzedaży obejmujące udziały w roszczeniu pomiędzy spadkobiercami pierwotnych właścicieli

5.1. Umową zawartą w formie aktu notarialnego z dnia 2004 r. (rep.) S K sprzedał B B przysługujący mu udział w roszczeniu o zwrot nieruchomości przy ulicy Bagatela 14 za kwotę

5.2. Umową zawartą w formie aktu notarialnego z dnia 2013 r. (rep.) M Kl darowała na rzecz M A K odziedziczony po mężu S K udział w roszczeniu o zwrot nieruchomości położonej przy ul. Bagatela 14, zabudowanej kamienicą (nr hipoteczny w W:).

5.3. Umową zawartą w formie aktu notarialnego z dnia 2013 r. (rep.) M: A K odziedziczony po J G z wynoszący udział w roszczeniu o zwrot nieruchomości położonej przy ul. Bagatela 14 w Warszawie darował na rzecz B B

5.4. Umową zawartą w formie aktu notarialnego z dnia 2014 r. (rep.) C F i B J: zawarły umowę o częściowym dziale spadku po I W , na podstawie której udział wynoszący części w prawach i roszczeniach dotyczących nieruchomości przy ulicy Bagatela 14 nabyła w całości C Fe

Następnie umową zawartą w formie aktu notarialnego z tego samego dnia (rep.) E W – B działając jako pełnomocnik C1 Fe darowała samej sobie udział wynoszący części w prawach i roszczeniach dotyczących nieruchomości przy ul. Bagatela 14.

6. Postępowanie dekretowe

6.1. W dniu 1948 r. do Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie wpłynął wniosek W: S (z B) reprezentowanej przez adwokata W C o przywrócenie terminu do zgłoszenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej nieruchomości położonej przy ul. Bagatela 14, ozn. hip. który wyrażał wolę ubiegania się współwłaścicielki o przyznanie tego prawa.

Orzeczeniem administracyjnym z dnia 1949 r. na Prezydent m.st. Warszawy odmówił jej przywrócenia terminu do złożenia wniosku o

przyznanie prawa własności czasowej i nie przyznał dotychczasowym właścicielom prawa własności czasowej przedmiotowej nieruchomości i stwierdził, że na mocy art. 8 dekretu z dnia 26 października 1945 r., znajdujące się na gruncie budynki stały się własnością Gminy m.st. Warszawy. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy decyzją Ministra Budownictwa z dnia

1950 r. nr [redacted]

Decyzją z dnia [redacted] 2003 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Ministra Budownictwa z dnia [redacted] 1950 r.

Następnie decyzją z dnia [redacted] 2005 r. Minister Infrastruktury uchylił przedmiotową decyzję Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast w dnia [redacted] 2003 r., stwierdził nieważność decyzji Ministra Budownictwa z dnia [redacted] 1950 r. oraz poprzedzającego ją orzeczenia administracyjnego Prezydenta m.st. Warszawy z dnia [redacted] 1949 r.

6.2. Decyzją z dnia [redacted] 2008 r. nr [redacted] Prezydent m.st. Warszawy odmówił następcom prawnym poprzednich właścicieli przyznania prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ulicy Bagateli 14, argumentując, że nie złożyli oni wniosku we właściwym terminie. Decyzją z dnia [redacted] 2010 r. nr [redacted] Wojewoda Mazowiecki utrzymał wskazaną decyzję w mocy.

Wyrokiem z dnia [redacted] 2011 r. wydanym w sprawie Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylił decyzję Wojewody Mazowieckiego z dnia [redacted] 2010 r. nr [redacted], wskazując, że objęcie nieruchomości w posiadanie w dniu [redacted] 1948 r. było nieskuteczne. Nie został dopełniony obowiązek indywidualnego zawiadomienia właścicielowi o przystąpieniu do objęcia gruntu w posiadanie. Zdaniem Sądu do objęcia gruntu w posiadanie doszło w dacie ukazania się Dziennika Urzędowego Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego, tj. w dniu [redacted] 1948 r.

7. Sprzedaż roszczeń na rzecz osób trzecich

7.1. W dniu [redacted] 2005 r. I W [redacted] zawarła z M[redacted] M[redacted] przedwstępną umowę sprzedaży [redacted] części przysługującego jej udziału w roszczeniu. Wyrokiem zaocznym z dnia [redacted] 2006 r. wydanym w sprawie [redacted] Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zobowiązał I[redacted] W [redacted] do złożenia

oświadczenia woli o treści „I W przenosi własność części z przysługującego jej udziału w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bagatela 14, która to nieruchomość objęta była księgą hipoteczną Nr zgodnie z warunkami przedwstępnej umowy sprzedaży zatwierdzonej aktem notarialnym z dnia 2005 r. rep. na rzecz M i M za cenę w kwocie złotych stanowiącą równowartość po przeliczeniu według średniego kursu dolara amerykańskiego według Narodowego Banku Polskiego obowiązującego w dniu dokonania zapłaty, a M M za powyższą kwotę wskazany udział w prawach i roszczeniach kupuje”. Wyrok zaoczny został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 2009 r.

7.2. Następnie aktem notarialnym z dnia 2013 r. (rep. M M sprzedał R N część nabytego od I W udziału w prawach i roszczeniach dotyczących nieruchomości przy ul. Bagatela 14 za kwotę

8. Decyzja reprivatyzacyjna

8.1. Na mocy decyzji z dnia 1 grudnia 2015 r. nr 664/GK/DW/15 Prezydent m.st. Warszawy, po rozpatrzeniu wniosku W Sk reprezentowanej przez adwokata W Cł złożonego w dniu 1948 r., ustanowił na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do będącego własnością Skarbu Państwa gruntu zabudowanego, położonego w Warszawie przy ulicy Bagatela 14 o powierzchni m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu , dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr na rzecz: B i B w udziale wynoszącym części, D I i S j – W w udziale wynoszącym części, E W B w udziale wynoszącym części, C F w udziale wynoszącym części, E i F D i w udziale wynoszącym części, L J T w udziale wynoszącym części, M i M w udziale wynoszącym części, R S N w udziale wynoszącym części i ustalił czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na kwotę zł netto.

9. Stan faktyczny i prawny nieruchomości po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej

9.1. W przedmiotowej sprawie nie doszło do zawarcia umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. Aktualnie w dziale II księgi wieczystej numer prowadzonej dla nieruchomości położonej przy ulicy Bagatela 14 w Warszawie jako właściciel nieruchomości figuruje Skarb Państwa.

10. Sprzeciw Prokuratora Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu

10.1. Pismem z dnia 2019 r., sygn. akt Prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu wniósł sprzeciw od decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 664/GK/DW/2015 z dnia 1 grudnia 2015 r., zarzucając jej:

1. rażąco naruszenie – w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. – przepisów art. 7 ust. 1 i 2 dekretu, wyrażające się w zaniechaniu – przy rozpoznaniu sprawy – zbadania przesłanki „posiadania gruntu” i oparcie decyzji jedynie na pozytywnie zweryfikowanych w postępowaniu dwóch przesłankach dekretowych, a w konsekwencji uznaniu, że wszystkie warunki do przyznania prawa użytkowania wieczystego zostały spełnione, podczas gdy niespełnienie trzeciej przesłanki, tj. „posiadania gruntu” skutkować powinno odmową przyznania prawa użytkowania wieczystego do będącego własnością Skarbu Państwa gruntu zabudowanego, położonego w Warszawie przy ul. Bagatela 14 o powierzchni m²;
2. rażąco naruszenie – w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. – przepisów art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a. przez zaniechanie podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do pełnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego sprawy oraz do jej załatwienia, z uwzględnieniem interesu społecznego oraz słusznego interesu strony, w tym uchybienie powinności kompleksowego zgromadzenia i oceny dowodów wskazujących na rzeczywisty podmiot będący w „posiadaniu gruntu” w chwili złożenia wniosku dekretowego, jak również zaniechania omówienia w uzasadnieniu wspomnianej decyzji powodów, dla których odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej dokumentacji świadczącej o posiadaniu gruntu przez podmioty inne niż właściciele ujawnieni w księdze hipotecznej nr

W oparciu o powyższe zarzuty, Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 664/GK/DW/2015 z dnia 1 grudnia 2015 r.

11. Dowody będące podstawą ustalenia stanu faktycznego

11.1. Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów: akt postępowania w sprawie ul. Bagatela 14 - sygn. KR III R 73/22, akt miejskich prowadzonych dla nieruchomości przy ul. Bagatela 14, poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii akt Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi o sygnaturach _____, _____, _____, _____, poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii akt Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie o sygnaturach _____ i _____, poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii akt Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie o sygnaturze _____, poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii akt Sądu Rejonowego w Kaliszu o sygnaturze _____, poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii akt Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi o sygnaturach _____, kopii akt Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu o sygnaturze _____, akt Samorządowego Kolegium Odwoławczego o sygnaturze _____, poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii akt Sądu Powiatowego w Kaliszu o sygnaturach _____ i _____ dokumentacji Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy Biura Architektury i Planowania Przestrzennego, poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii akt hipotecznych Bagatela 14, ozn.

Powyższe dokumenty Komisja uznała za wiarygodne, co do okoliczności w nich wskazanych.

12. Nieuwzględnione wnioski dowodowe stron

12.1. W dniu _____ 2022 r. (data wpływu do Ministerstwa Sprawiedliwości: _____ 2022 r.) B _____ B _____ złożyła pismo, w którym szeroko opisała proces „walki jej rodziny” o odzyskanie przedmiotowej nieruchomości, jak również wskazywała na różnorakie inne naruszenia, m.in. dotyczące reprivatyzacji w Kaliszu czy w Kielcach. Wskazała również, iż jeden z jej byłych lokatorów, R _____ K _____ został oskarżony w procesie tzw. „mafii paliwowej”, na dowód czego załączyła kopię aktu oskarżenia Prokuratury Okręgowej w Katowicach z dnia _____ 2005 r. (sygn. akt _____).

12.2. W ocenie Komisji jednak przedłożone dokumenty nie przyczyniły się w żaden sposób do wyjaśnienia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia

przedmiotowej sprawy, zatem wnioski o dopuszczenie powyższych dokumentów jako dowodów w sprawie nie zostały uwzględnione.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Brak legitymacji następców prawnych w postępowaniu dekretowym jako przesłanka rażącego naruszenia prawa

1.1. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. między innymi jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. W rozpatrywanej sprawie zaktualizowała się przesłanka określona w art. 30 ust. 1 pkt 4 wskazanej ustawy. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 grudnia 2015 r. nr 664/GK/DW/2015, wydana została z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ w sprawie doszło do zbycia praw i roszczeń, a w konsekwencji przyznania statusu strony postępowania dekretowego nabywcom tych praw i roszczeń.

Stwierdzić zatem należy, iż przy wydawaniu decyzji reprivatyzacyjnej doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., tj. art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego.

1.2. Przepis art. 1 dekretu warszawskiego stanowi, że wszelkie grunty usytuowane na obszarze m.st. Warszawy przeszły z dniem 21 listopada 1945 r. na własność gminy m.st. Warszawy. Zgodnie natomiast z art. 7 ust. 1 powołanego dekretu, dotychczasowy właściciel gruntu, następcy prawni będący w posiadaniu gruntu lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie – użytkownicy gruntu, mogli w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

Podstawowe i fundamentalne znaczenie dla rozpoznania sprawy z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego ma ustalenie legitymacji formalnej podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku dekretowego z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego i w konsekwencji ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na ich rzecz. Postępowanie dekretowe wszczyna się bowiem

na żądanie strony, zaś stroną w rozumieniu art. 28 k.p.a. jest osoba lub jednostka, której interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie, albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Stwierdzić zatem należy, iż status strony postępowania administracyjnego jest uzależniony m.in. od możliwości przypisania konkretnemu podmiotowi interesu prawnego. Cechami interesu prawnego jest to, że jest on: indywidualny, konkretny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie, a jego istnienie znajduje potwierdzenie w okolicznościach faktycznych, będących przesłankami stosowania przepisu prawa materialnego. Pojawia się on wówczas, gdy istnieje związek między obowiązującą normą prawa materialnego a sytuacją prawną konkretnego podmiotu, a polegający na tym, że akt stosowania tej normy może mieć wpływ na jego sytuację w zakresie prawa materialnego. Pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., może być wyprowadzone tylko z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku (por. wyrok NSA z 19 stycznia 1995 r., I SA 1326/93).

1.3. Jednym z najczęstszych problemów występujących w sprawach dekretowych jest ustalenie aktualnego kręgu stron postępowania. Ponieważ treść art. 28 k.p.a. nie stanowi samoistnej normy prawnej dla wywodzenia przysługującego przymiotu strony postępowania – to ustalenie interesu lub obowiązku prawnego może nastąpić jedynie w związku z konkretną normą prawa materialnego, którą w tej sprawie jest norma zawarta w art. 7 dekretu warszawskiego. Takiej normy materialnoprawnej nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego. Umowa cywilnoprawna nie może bowiem modyfikować ustawowo określonego podmiotowego zakresu uprawnień unormowanych w dekrecie warszawskim, skoro zakres tych uprawnień nie może być wynikiem zgodnych oświadczeń woli stron tej umowy. Czym innym jest bowiem swoboda zawierania umów w prawie cywilnym, a czym innym jest skonkretyzowanie uprawnień w sferze prawa administracyjnego i przypisanie tych uprawnień przez prawodawcę konkretnie określonym podmiotom. Strony umowy cywilnoprawnej nie mogą zatem oczekiwać, że swoboda zawierania umów i wyrażania w nich swojej woli w sferze prawa cywilnego wywoła takie same skutki prawne w sferze prawa administracyjnego.

1.4. Dla ustalenia właściwej legitymacji formalnej osób uprawnionych z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego konieczne jest jednak w pierwszej kolejności odwołanie się do pojęć

„dotychczasowy właściciel” oraz „następca prawny” w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a.

Przy wykładni językowej treści pojęcia „dotychczasowy właściciel” użytego w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, nie powinno być żadnych wątpliwości, że chodzi tu o osoby, które były właścicielami dawnej nieruchomości w dniu wejścia w życie dekretu warszawskiego i dotyczy to zarówno osób fizycznych jak i osób prawnych. Taka konstrukcja przepisu oznacza, iż wolą prawodawcy było, aby z wnioskiem takim mógł występować aktualny, na tamtą datę, posiadacz samoistny gruntów.

Natomiast jeżeli chodzi o drugą kategorię osób uprawnionych, tj. „następców prawnych dawnego właściciela”, to ustawa nie określa, o jaki rodzaj następstwa prawnego chodzi. W ocenie Komisji pojęcie „następcy prawnego” użyte w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego dotyczy kategorii osób, którym w szczególnych okolicznościach przyznano uprawnienie do złożenia wniosku dekretowego i w konsekwencji pozytywne ustanowienie na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego.

1.5. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym w sprawach dotyczących legitymacji formalnej stron w postępowaniu wywołanym wnioskiem z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego podkreślono, że gdy przyznanie prawa użytkowania wieczystego nastąpiło w drodze decyzji administracyjnej to oznacza to, że zastosowanie do tej decyzji mają przepisy art. 28 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego określające podmiotowy zakres przyznania tego prawa wyłącznie dotychczasowemu właścicielowi lub jego spadkobiercom. Zatem do kręgu osób uprawnionych do bycia stroną w postępowaniu z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego nie należą osoby, które nabyły prawa i roszczenia do danej nieruchomości w drodze czynności cywilnoprawnej. Takie stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn. I OSK 2034/20, który wskazał, że „należy odróżnić skutki prawne czynności cywilnoprawnej od podmiotowości w prawie administracyjnym i że nie zawsze skutki czynności cywilnoprawnej powodują powstanie praw podmiotowych w sferze prawa administracyjnego, jeżeli ustawodawca wyraźnie tego nie unormował”. Naczelny Sąd Administracyjny w przedmiotowym wyroku ostatecznie przesądził kwestię, że sama podstawa cywilnoprawna zawarcia umowy przeniesienia praw i roszczeń w kontekście rozpoznawanej sprawy z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, nie tworzy interesu prawnego w procedurze administracyjnej prowadzonej na podstawie dekretu warszawskiego. Przesądzono kwestię, że

umowy cywilnoprawne dotyczące przeniesienia praw i roszczeń do dawnych nieruchomości nie legitymowały – w rozumieniu prawa administracyjnego - osób wskazanych w tych umowach, jako nabywcy praw i roszczeń – w rozumieniu prawa cywilnego – do skutecznego ubiegania się o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie dekretu warszawskiego. Podobne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn.: I OSK 2875/20, I OSK 707/20 i I OSK 1717/20.

1.6. Argumentację zawartą w ww. wyrokach, Komisja w całej rozciągłości podziela i uznaje za własną w tej sprawie. Uprawnienie z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego jako norma prawa materialnego do bycia stroną w postępowaniu dekretowym zgodnie z art. 28 k.p.a., nie przechodzi na następców prawnych tych osób, nie będących ich spadkobiercami. Obowiązująca powołana wyżej materialnoprawna norma nie przewiduje, aby możliwe było uzyskanie statusu strony w postępowaniu dekretowym na skutek umowy cywilnoprawnej. Wykładnia gramatyczna strony w postępowaniu dekretowym, w kontekście powołanego wyżej orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, nie pozostawia wątpliwości, że tylko spadkobiercom dawnych właścicieli nieruchomości przyznaje się status strony w postępowaniu dekretowym. Prawo do bycia stroną w postępowaniu dekretowym i w konsekwencji ustanowienie na rzecz tej osoby prawa użytkowania wieczystego jest uprawnieniem o charakterze publicznoprawnym, ponieważ ustawodawca przewidział dla tego rodzaju żądania formę decyzji administracyjnej. Prawo to zaś nie ma charakteru cywilnego ponieważ jest niezbywalnym prawem publicznym.

1.7. Reasumując, sformułowanie użyte w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego „następca prawny dawnego właściciela” rozumieć należy jako osoby, które wstąpiły w ogół praw i obowiązków w drodze dziedziczenia. W definicji tego pojęcia nie mieszczą się zaś osoby, które uzyskały prawa i roszczenia do nieruchomości na skutek umowy cywilnoprawnej o sprzedaży praw i roszczeń. Bowiem intencją ustawodawcy dekretu warszawskiego było gratyfikowanie osób, które utraciły prawo własności na skutek uchwalenia przepisów dekretu warszawskiego oraz wyrównanie szkody wynikłej z przymusowego pozbawienia prawa własności. I to właśnie owa utrata prawa własności musi być ściśle związane z osobą dawnego właściciela i jego spadkobiercami, a nie osobami które nabyły te prawa w drodze czynności cywilnoprawnej. Celu ustawodawcy nie sposób realizować wobec osoby, która w drodze czynności cywilnoprawnej nabyła te prawa i roszczenia. Po stronie wyłącznie dawnego

właściciela i jego spadkobiercy występował interes prawny ujęty w art. 28 k.p.a. jako że był on podmiotem, który na skutek aktu prawa powszechnie obowiązującego i działania organu administracji, został pozbawiony własności. Nie ma natomiast normy prawa materialnego z której wynikałoby, że nabywcy praw i roszczeń w drodze cywilnoprawnej przysługiwałoby roszczenie dekretowe tym bardziej, że dotyczyło to sytuacji prawnej właściciela nieruchomości, który utracił własność. Uprawnienia z zakresu prawa publicznego, co do zasady są utożsamiane ze ściśle określoną osobą o ile nie ma szczególnej normy materialnej, która daje podstawę do przeniesienia uprawnienia.

1.8. W stanie faktycznym sprawy, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego, dawna nieruchomość oznaczona nr hipotecznym _____ położona przy ulicy Bagatela 14 przeszła na własność gminy m.st. Warszawy z dniem _____ 1948 r. Przed tą datą właścicielami nieruchomości były: W _____ S _____ z B _____ w w części _____, S _____ z H _____ K _____ w _____ i I _____ z H _____ G _____ w _____ W dniu _____ 2005 r. I _____ W _____ zawarła z M _____ M _____ przedwstępną umowę sprzedaży _____ części przysługującego jej udziału w roszczeniu. Wyrokiem zaocznym z dnia _____ 2006 r. wydanym w sprawie _____ Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zobowiązał I _____ W _____ do złożenia oświadczenia woli o treści „I _____ W _____ przenosi własność _____ części z przysługującego jej udziału w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bagatela 14, która to nieruchomość objęta była księgą hipoteczną Nr _____, zgodnie z warunkami przedwstępnej umowy sprzedaży zatwierdzonej aktem notarialnym z dnia 2005 r. rep. _____ na rzecz M _____ M _____ za cenę w kwocie złotych stanowiącą równowartość _____ po przeliczeniu według średniego kursu dolara amerykańskiego według Narodowego Banku Polskiego obowiązującego w dniu dokonania zapłaty, a M _____ M _____ za powyższą kwotę wskazany udział w prawach i roszczeniach kupuje”. Wyrok zaoczny został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia _____ 2009 r.

Średni kurs dolara amerykańskiego na dzień _____ 2009 r. wynosił _____ zł (tabela nr _____ z dnia _____ 2009 r. – nbp.pl), zatem cena zakupionego przez M _____ M _____ udziału wynosiła _____ zł. Następnie aktem notarialnym z dnia 2013 r. (rep. _____) M _____ M _____ sprzedał R _____ N _____ część

nabytego od I i W udziału w prawach i roszczeniach dotyczących nieruchomości przy ul. Bagatela 14 za kwotę

Prezydent m.st. Warszawy w decyzji reprivatyzacyjnej ustanowił prawo użytkowania wieczystego do dawnej nieruchomości hipotecznej nr na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, na rzecz B B, D i S W, E W -B C F, E D, D T, M i R N (dalej: beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej). Organ uznał zatem zarówno M M, jak i R N, którzy nabyli udziały w roszczeniu na podstawie umów sprzedaży zawartych na gruncie prawa cywilnego. A co za tym idzie, uznał, że posiadają oni status strony w postępowaniu dekretowym na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a.

1.9. W świetle powyższych okoliczności, w niniejszej sprawie istota problemu sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej M M i R N, jako nabywcy praw i roszczeń dotyczących nieruchomości położonej przy ulicy Bagatela 14 z tytułu zawartych umów sprzedaży, jak E W - B, w zakresie udziałów w roszczeniu nabytych w drodze umowy darowizny, mieszczą się w pojęciu „następcy prawnego”, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, co w konsekwencji umożliwiłoby nadanie tej spółce statusu strony w postępowaniu dekretowym.

1.10. W ocenie Komisji skoro w stanie faktycznym sprawy dawnymi współwłaścicielkami nieruchomości były W S z B, S z H K i E z H Gr, to prawo do bycia stroną w postępowaniu dekretowym przysługiwało wyłącznie ich następcom prawnym, a zatem nie osobom, które nabyły udziały w prawach i roszczeniach dotyczących przedmiotowej nieruchomości w drodze umowy cywilnoprawnej. Zatem Prezydent m.st. Warszawy w sposób wadliwy uznał, że beneficjentami decyzji reprivatyzacyjnej są M M i R N i E W -B. Nie mogli bowiem skutecznie ubiegać się o przyznanie prawa użytkowania wieczystego określonego w decyzji reprivatyzacyjnej. Uznanie umowy sprzedaży roszczeń za skuteczną - w rozumieniu prawa administracyjnego - podstawę do przyznania prawa użytkowania wieczystego na rzecz podmiotu wskazanego w umowie cywilnoprawnej jako nabywca, stanowi rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego

w związku z art. 28 k.p.a. To wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

1.11. Podkreślenia wymaga, że Komisja w żadnym stopniu nie oceniała ważności i skutków powołanych umów w sferze prawa cywilnego, jako materii pozostającego w tym zakresie poza kognicją Komisji.

1.12. W tym miejscu podnieść jednak należy, iż Komisja nie może usunąć opisanej wyżej wady decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 grudnia 2015 r. nr 664/GK/DW/2015 przez częściowe stwierdzenie jej nieważności w zakresie podmiotowym. Przepisy normujące postępowanie nadzorcze, jak również normy prawne zawarte w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. nie przewidują konstrukcji prawnej, według której możliwe byłoby stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej podmiotu, któremu status strony nie przysługiwał (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2020 r., sygn. akt I SA/Wa 1777/18, LEX 3015026).

2. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

2.1. Kontrolowana decyzja reprivatyzacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa

czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

2.2. Przenosząc powyższą definicję na grunt przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do zawarcia umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej przy ul. Bagateli 14. Jak wynika z działu II księgi wieczystej nr [redacted] prowadzonej dla działki ewidencyjnej nr 82 z obrębu 5-05-11 właścicielem nieruchomości pozostaje Skarb Państwa. W konsekwencji Komisja stwierdziła, że nie zaistniały nieodwracalne skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

3. Strony postępowania rozpoznawczego

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Jako strony postępowania rozpoznawczego przyjęto: B[redacted] B[redacted], D[redacted] S[redacted]-Wy E[redacted] Wł[redacted] B[redacted], C[redacted], F[redacted], E[redacted] D[redacted], D[redacted] T[redacted], M[redacted] N[redacted] i R[redacted] N[redacted] (beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej) oraz właściciela nieruchomości Skarb Państwa reprezentowanego przez Wojewodę Mazowieckiego.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Ponadto za stronę postępowania, na podstawie art. 16a ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., został uznany Prokurator Regionalny we Wrocławiu.

5. Konkluzja

Mając na względzie ustalenia faktyczne i prawną analizę sprawy, Komisja orzekła jak w sentencji na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 dekretu, w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

